

בע"ח (ראשון לציון) 6987-01-17 - ג ק נ' מדינת ישראל

בע"ח (ראשון-לציון) 6987-01-17 - ג ק נ' מדינת ישראל-ראשון-לציון
בע"ח (ראשון-לציון) 6987-01-17

ג ק

נ ג ד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בראשון-לציון

[07.02.2017]

כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין

החלטה

לפניי בקשת המבקש לקבלת חומר חקירה מכוח סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982 (להלן: "החסד"פ"); וכן בקשה לצו להמצאת מסמכים ומוצגים מכוח סעיף 108 לחסד"פ.

המבקש עותר לקבל לידי את המסמכים הבאים:

א. גיליון הרישום הפלילי של עדת התביעה 1, הגב' י ק (להלן: "המתלוננת"), פרוטוקולים וכן כתבי אישום בהם הורשעה.

ב. גיליון הרישום הפלילי של עד תביעה 2, מר ט ט, פרוטוקולים וכן כתבי אישום בהם הורשע.

ג. רשימת התלונות אשר הוגשו על ידי המתלוננת כנגד המבקש.

ד. התיקים הסוציאליים של המתלוננת, זאת לאור העובדה כי המתלוננת סיפרה בחקירתה במשטרה, שהגיעה לתחנת המשטרה להתלונן לאחר שיחה עם העובדת הסוציאלית המטפלת בה.

רקע ועובדות

1. ביום 6.10.16 הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים (2 עבירות), עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. כעולה מעובדות כתב האישום, ביום 22.5.16, בשעה 17:00 או בסמוך לכך, עת היו הנאשם, המתלוננת וקרוב משפחתה, ט ט ט (להלן: "ט") במשרד כונס נכסים ברחובות בעניין דירתם המשותפת, קילל הנאשם את ט ואיים עליו במילים: "בן זונה, שרמוטה, אני אתאבד עליך".
3. בהמשך, במסדרון משרד כונס הנכסים, האשים הנאשם את המתלוננת שהיא הולכת עם גברים אחרים, קילל אותה ואיים עליה במילים: "בת זונה, שרמוטה, אני אתאבד עליך... אסור לך לדבר עם אף אחד... החיים שלך לא יהיו שקטים".
- טענות המבקש
- טענות המבקש בבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ
4. המבקש עותר לבית המשפט לצוות על המצאת גיליונות הרישום של עדי התביעה המפורטים לעיל, לרבות תיקי מב"ד, שהינם רלוונטיים להגנתו של הנאשם, מכוח סעיפים 5(א) ו- 11 לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א 1981 (להלן: "חוק המרשם הפלילי"), בצירוף סעיף י לתוספת הראשונה לחוק וכן מכוח סעיף 74 לחסד"פ. לטענתו, זכות העיון ברישום הפלילי של עד תבעה, נובע מהזכות למשפט הוגן הגוברת על הזכות לפרטיות של העד.
5. לטענת המבקש, נקבע כי סמכותו וחובתו של בית המשפט לבדוק את גיליונות המרשם הפלילי, בהם מדובר ולהעמידם במבחן של רלוונטיות פוטנציאלית להגנת הנאשם. העדיפות לעולם תהא לזכותו של הנאשם לנהל משפט הוגן ולמיצוי הגנתו ולכן במידה וקיימת חשיבות של ממש לחשיפת עברו של עד להגנתו של הנאשם, על אף הנזק הקיים לעד, מן הראוי לאפשר העיון. עוד על בית המשפט לבחון האם הגילוי מהותי לנושא הדיון, האם הוא רלוונטי לסוגיות שעל הפרק או נדרש לבחינת מהימנות העד.
6. עוד מוסיף ב"כ המבקש וטוען כי גם תיקי המב"ד מהווים נושא לגיטימי לחקירתם הנגדית של עדי התביעה ואין כל מקום למנוע מהמבקש לקבל את המידע הרלוונטי. בייחוד מקום בו מדובר בגרסאות סותרות, ובעניינו, גרסת המבקש אל מול גרסת המתלוננים. כתב האישום, מבוסס בעיקרו על עדותם של המתלוננים, מייחס למבקש עבירות איומים, כאשר לטענת המבקש, מדובר בסכסוך גירושין ארוך וממושך במסגרתו הוגשו מספר רב של תלונות. עוד מוסיף כי כתב האישום הינו תולדה של תלונת שווא שהוגשה במסגרת הליך גירושין במטרה להשיג יתרון במסגרתו.
7. למבקש ידוע כי המתלוננת הורשעה בביצוע עבירה של תקיפת בן זוג, בכך שתקפה את המבקש באלימות, לפיכך הוא עותר לקבל לידיו את הפרוטוקולים מתיק זה, לרבות העתק מכתב האישום וגיליון הרישום הפלילי. המבקש עצמו הגיש תלונה כנגד ט, בטענה שהלה איים עליו במהלך האירוע נשוא כתב האישום, ולטענתו, ידוע לו כי ט הינו אדם אלים, אשר לחובתו הרשעות בעבירות אלימות.

8. ב"כ המבקש פנתה למשיבה וביקשה כי תמציא לה את חומר החקירה בעניין זה ובעניין זהות הבעלים בפירוט איכון השיחות ובפירוט השיחות היוצאות וסורבה. לטענת ב"כ המבקש, המדובר בחומר חקירה רלוונטי ויש בו כדי לסייע להגנת המבקש.
- טענות המבקש בבקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ
9. מעיון בחומר החקירה ובחומר הנוסף הנמצא בידי ההגנה עולה כי המתלוננת מטופלת על ידי שירותי הרווחה בעיר נס ציונה. לתיק הסוציאלי חשיבות רבה. העובדת הסוציאלית המטפלת במתלוננת הינה עדת תביעה מס' 7, אשר בתיק החקירה מכתב ממנה המתייחס למתלונן ולא ברור כלל מה טיבו ומדוע הוא בחומר הראיות, כמו גם מדוע העובדת הסוציאלית רשומה כעדת תביעה.
10. האירועים נשוא כתב האישום הינם מיום 22.5.16, בו ביום, מגיעה המתלוננת למשטרה ומגישה תלונה. 5 ימים לאחר מכן, ב - 27.5.16, מגיעה שוב המתלוננת למשטרה ומעבה את תלונתה, לדבריה, בעקבות מה שסיפרה לעובדת הסוציאלית שלה (עמ' 1 שורה 3 להודעת ע.ת. 1 מיום 27.5.16). ב"כ המבקש טוען כי חומר זה הינו ברור והוא רלוונטי באופן ישיר לתיק שלפניי.
11. לטענת ב"כ המבקש, נקבע לא אחת כי התיק הסוציאלי של המתלונן הינו בגדר חומר חקירה, אשר יש להעבירו לעיון הסנגור, כאשר זכותו של הנאשם, להגנת מרבית ולהליך משפטי ראי והוגן גוברת על זכותו של המתלונן לפרטיות. מערכת האיזונים מלמדת כי הנזק שעלול להיגרם לנאשם, ובעניינו המבקש, אם יורשע, על סמך עדות שאינה מהימנה עולה לאין ערוך על הנזק שאולי ייגרם לעד עקב הפגיעה בפרטיותו.
12. זאת ועוד טוען ב"כ המבקש כי במקרה בו ידוע להגנה כי המתלוננים סובלים מבעיות פסיכיאטריות ומטופלים על ידי פסיכיאטר, אין אלא להסיק כי תיקם הרפואי - פסיכיאטרי מהווה חומר חקירה בהתאם לסעיף 74 לחסד"פ ובעניינו, חומר זה לא חייב להיות רק בידי רשויות החקירה והתביעה כדי להיחשב כחומר חקירה מכוח סעיף 74 אלא הוא עשוי לכלול גם חומר המצוי בשליטתם של גורמים אלו במובן רחב, או חומר שצריך על פי טיבו להימצא בידיהם.
13. ב"כ המבקש סבור כי בעניינו, יש לצוות על המצאת כל החומר הסוציאלי הקשור למתלוננת ולהורות על הסרת החיסיון מכוח סעיף 50 א לפקודת הראיות, שכן הצורך לגלות את הראיה לשם עשיית הצדק עדיף מן העניין שיש שלא לגלותה.
14. בדיון שהתקיים לפניי ביום 31.1.17 הוסיף ב"כ המבקש וטען כי לבית המשפט יש סמכות לדון הן בבקשה מכוח סעיף 74 לחסד"פ והן בבקשה מכוח סעיף 108 לחסד"פ. אין כל טעם להפנות את התיק לדיון בפני המותב העיקרי. טענות המשיבה
15. עוד קודם לדיון העבירה המשיבה לידי המבקש פרטי הרשעתה היחידה של המתלוננת.

16. לטענת המשיבה לא ניתן למסור מידע לגבי תיקים סגורים ואשר אינם בגדר חומר חקירה. בהתייחס למבחן הרלוונטיות, הדגיש בית המשפט העליון כי מדובר אך ורק בתיקים שהסתיימו בהרשעה ולא בתיקי מב"ד או תיקים שנסגרו על ידי היועמ"ש, וזאת בין היתר בהסתמך על חוק המרשם הפלילי.
17. המשיבה מתנגדת לבקשה למסור לידי המבקש את גיליון הרישום הפלילי של עד תביעה מס' 2, שכן בקשתו אינה מצביעה על טעם אחד ספציפי המצדיק העברת החומר לידי. זאת ועוד טוענת המשיבה כי אין בגיליון הרישום הפלילי של ט רלוונטיות להגנת הנאשם.
18. בכל הנוגע לתיק הסוציאלי, הרי שמדובר בחומר החוסה תחת חיסיון ושאינו רלוונטי לכתב האישום.
19. בדיון שהתקיים לפניו ביום 31.1.17 הוסיפה המשיבה כי הבקשה נסמכת על שני ראשים, הראשון עניינו בקשה לקבלת רישום פלילי של המתלוננת ושל ט, קרוב משפחתה, עד תביעה מס' 2.
- הרישום הפלילי של המתלוננת הועבר זה מכבר לידי המבקש, בכל הנוגע לרישום הפלילי של ט, הרי שאין ברישום כדי להביא להגנת הנאשם, והמשיבה עומדת על התנגדותה למסור לידי המבקש העתק ממנו.
20. הראש השני, עניינו בבקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ, שאמורה להתברר במסגרת התיק העיקרי ורק בגין זה יש למחוק את הבקשה. המבקש עותר לקבלת החומר הסוציאלי בעניינה של המתלוננת ויש להקטין את הקיף הפגיעה במתלוננת ככל הניתן ולשמור על צנעת הפרט וזכויותיה לפרטיות. המתלוננת מתנגדת להסרת החיסיון ולהעברת המסמכים להגנה.
21. למיטב ידיעתה של המשיבה, המסמכים הסוציאליים אינם מהתקופה הרלוונטית לכתב האישום.
22. זאת ועוד טוען ב"כ המשיבה כי בעניינו של ט, נמסר לידי המבקש הודעה בדבר קיומו של רישום פלילי ואולם על פי חוק, המשיבה מחויבת למסור לידי המבקש אך ורק גיליון הרשעות ולא קיומם של תיקים סגורים, תיקי מב"ד ו/או רשימת תלונות.
23. בדיון שהתקיים לפניו ביום 3.11.14, חזרה ב"כ המבקש על בקשתה. לטענתה, אחד מעדי התביעה הוא אחיו של המתלונן, אשר ברכבו נתפסו שני קטינים באותו היום. המבקש מכחיש את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ונראה כי המתלונן, אשר נעצר בחשד לעבירה אחרת, מנסה להגן על עצמו מהאישום המיוחס לו, שכן הוא הגיב בצורה קשה.
- לטענת המשיבה, אין כל רלוונטיות לאירוע האמור לזה המתואר בכתב האישום, המדובר כאמור באירוע אחר שהתרחש מספר שעות קודם לאירוע המתואר בכתב האישום, על ידי אחרים, קטינים, שאף לגביהם לא הוגש כתב אישום והתיק בעניינם נסגר.
- דיון
24. עניינו בשאלה האם המידע והמסמכים שהמבקש עותר לקבלתם לידי, הינם בגדר חומר חקירה כמוגדר על פי החוק והפסיקה, והרלוונטיות שלהם להליכים המתנהלים כנגד המבקש.
25. הדיון שלפניו כאמור, יתחלק לשני ראשים, ראשון עניינו בבקשת המבקש מכוח סעיף 74 לחסד"פ השני, עניינו בבקשה מכוח סעיף 108 לחסד"פ.
- סעיף 74 לחסד"פ:
26. סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב 1982 (להלן: "החסד"פ"); קובע: "הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסניגורו, וכן אדם שהסניגור הסמיכו לכך, או, בהסכמת התובע, אדם שהנאשם הסמיכו לכך, לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום, שבידי התובע ולהעתיקו".
27. "חומר החקירה" אינו מוגדר בסעיף ואף האמירה "רשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת והנוגע לאישום" אינה בת גבולות ברורים.
- במספר פסקי דין שנתנו על ידי בית המשפט העליון, הותוו עקרונות חשובים לאורם יש להלך בדיון בסוגיה הנדונה.
28. בית המשפט העליון עמד לא אחת על החשיבות הנודעת לזכות העיון בחומר חקירה ומרכזיותה בהליך הפלילי עוד נקבע במספר רב של החלטות כי הזכות לעיון בחומר חקירה הינה בעלת חשיבות מרובה למימוש הזכות למשפט הוגן והינה אחת מזכויות היסוד של נאשמים בהליכים פליליים. זכות הגילוי והעיון נתפסת כחלק מזכויות הנאשם לפרוט הגנתו בבית המשפט (ע"פ 4765/98 נדאל אבו סעדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נג (1), 832, 838 (1999) (להלן: "נדאל")).
29. עוד נקבע בענין נדאל לעיל, כי תכלית הגילוי היא הוצאת האמת לאור, שכן, אלמלא זכות זו, יכול שתישלל מהנאשם האפשרות לסתור ראיה או לבחון מהימנות ראיה.

30. העקרונות, אשר לאורם יש ליצוק תוכן למונח "חומר חקירה", הנם עקרונות יסוד של הזכות למשפט הוגן, אשר "איננה רק זכותו של הפרט אלא היא משקפת אינטרס ציבורי כללי, שנועד להבטיח כי מערכת המשפט תכריע בגורלו של נאשם בגדרו של משפט הוגן, שבו ניתנה לו הזדמנות מלאה להציג את הגנתו" (בש"פ 2043/05 מדינת ישראל נ' גד זאבי ואח', תק - על 2005 (3) 3453, 3459).

נקבע לא אחת כי יש ליתן פרשנות מרחיבה למונח "חומר חקירה", כך שכל חומר הקשור באופן ישיר או עקיף לאשמות המיוחסות לנאשם, והנוגע ליריעה העובדתית הנפרסת בכתב האישום, יהווה חומר חקירה, במובנו של סעיף 74 לחסד"פ. במסגרתו של מבחן רחב זה עשויים להיכלל גם מקרים שבהם הרלוונטיות של החומר שבמחלוקת להגנתו של הנאשם, איננה מובהקת, או כאשר החומר המבוקש אינו קשור במישרין לאישומים המיוחסים לאותו נאשם (בש"פ 2837/13 אוהיון נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 2.5.13);

"גם ראיות השייכות באופן הגיוני לפרופריה של האישום ולא רק ראיות המתייחסות במישרין למעשה העבירה המיוחס לנאשם, יכולות להוות "חומר חקירה" (בג"צ 233/85 הוזייל נ' משטרת ישראל, פ"ד לט (4) 124, 129 (1985), כן נכלל חומר אשר לא נאסף על ידי הרשות החוקרת, אולם נמצא, על פי טיבו, בשליטתה, במובן הרחב. עוד נכתב בעניין זה:

"גם ראיות 'פרופריות' שאינן מתייחסות במישרין למעשים המיוחסים לנאשם, אלא לאנשים אחרים ולמעשים אחרים ושמטותן מבקש הסניגור לדלות חומר די לקעקע מהימנותן של הראיות הישירות" (בש"פ 3222/96 עבד אעמס ואח' נ' מדינת ישראל, תק-על 96 (ב) 388, 389).

ניתן לחייב את התביעה למסור להגנה חומר חקירה "בין אם מצוי הוא למעשה בידי התובע, ובין אם מצוי הוא במקום אחר שלתביעה שליטה עליו" (ע"פ 1152/91, 2295/91, 3333/91 סעיד בן אסמעיל סיקסיק נ' מדינת ישראל, פ"ד מו (5), 8, 19-20).

31. בבש"פ 1408/14 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 14.4.14 (להלן: "בש"פ 1408/14") נדונה השאלה, האם זכאי נאשם לעיין ברשימת התיקים הממתינים לבירור דין (להלן: "מב"דים") והתיקים הסגורים בעניינו של עד מטעם התביעה.

בש"פ 1408/14 הפנה לסעיף 78 לחסד"פ שכותרתו חומר סודי:

"הוראות סעיף 74 אינן חלות על חומר שאי גילוי מותר או שגילוי אסור לפי כל דין..."

רוצה לומר, ככלל, זכות העיין בחומר חקירה קיימת מקום בו אין עסקינן בחומר סודי ו/או חומר שניתנה לגביו תעודת חיסיון לפי סעיפים 44 ו-45 לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א 1971 (להלן: "פקודת הראיות"). עוד נקבע בבש"פ 1408/14:

"דין דומה הוחל על חומרים אחרים שעליהם חלה חובת סודיות, שלא מכוח תעודת חיסיון (ראו: בש"פ 2481/96 רבינק נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (2) 498, 503 (1996); בש"פ 4747/11 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום

26.10.11). אין משמעות הדבר כי לעולם חוסן וכי 'אין מצב' שבו יוכל נאשם לעיין בחומר סודי, אלא שהאפשרות לעיין בחומר שכזה תלויה בהסרת "מעטה הסודיות", במקום שניתן להסירו (ראו: יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים 975 (חלק שני - הליכים שלאחר כתב אישום א, 2009) (להלן: קדמי))."

32. זאת ועוד, חוק המרשם הפלילי, מסדיר את ניהול המרשם הפלילי וכולל בתוכו מידע אודות הרשעות, עונשים פליליים, החלטות נוספות של בתי משפט בהליכים פליליים. עוד קובע חוק המרשם הפלילי את העקרונות למסירת מידע, כאשר הוא מבחין בשלושה סוגי מידע:

א. הרשעות ועונשים - המרשם יהיה חסוי ולא יימסר מידע ממנו אלא לפי חוק זה. עוד קבוע כי המידע יימסר לרשויות ולבעלי תפקידים המפורטים בתוספת הראשונה לחוק המרשם הפלילי, כאשר בתי המשפט נמנים על הרשויות. המידע יימסר מקום בו הגילוי מהותי לנושא הדיון או כאשר הגילוי נדרש לבירור מהימנותו של עד ובעל דין ביקש את הגילוי.

ב. מב"דים (תיקים ממתינים לבירור דין) - ככלל, סעיף 11 לחוק המרשם הפלילי מתיר מסירת מידע לגבי מב"דים ואולם, המידע אודות המב"דים יימסר בכפוף למבחני הרלוונטיות, שנקבעו בסעיף י' לתוספת הראשונה, דהיינו, מקום בו הגילוי מהותי לנושא הדיון או כאשר הוא נדרש לבירור מהימנותו של עד ובעל דין ביקש את הגילוי.

"מבחן אחד הוא למסירת הרשעות קודמות ולמסירת מבד"ים לבית המשפט - מבחן הרלבנטיות הנ"ל על-פי סעיף י' לתוספת הראשונה - אך ישומו של המבחן לגבי מבד"ים ראוי להיות נוקשה יותר ובדרך כלל יביא לתוצאה מצומצמת מזו של ישומו לגבי הרשעות קודמות. המבד"ים כשם כן הם, ממתינים לבירור דין, ועל כן משקלם נמוך בדרך כלל במידה ניכרת ממשקלן של הרשעות. בהתאם לכך, נקבע בפסיקה כי ככלל על התביעה להימנע מלהגיש לבית המשפט בדונו במעצר פלט מחשב של מבד"ים בעניינו של נאשם (בש"פ 6718/06 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.9.2006)), וכי אין להביאם במניין השיקולים במסגרת הענישה (ע"פ 1173/97 אמסלם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.3.1998)). ראוי גם לזכור כי רישום המבד"ים כיום אינו מכיל מידע באשר למצבו של התיק, כך שיכול להימצא ברשימה תיק שבו חקירה רק החלה ולא הוגש כתב אישום, ובאותה מידה יכול להימצא בה תיק שבו ניתנה הכרעת דין ועדיין לא ניתן גזר דין (ראו: הוועדה לבחינת חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א 1981 דו"ח הוועדה 71 (2012) (להלן: דו"ח הוועדה)). ברי כי משקלו של תיק מהסוג הראשון נמוך במידה ניכרת ממשקלו של תיק מהסוג השני, ולבטח יש להבחין בין השלבים השונים במסגרת ישום מבחני הרלבנטיות. ג. תיקים סגורים - עסקינן בתיקים אשר נסגרו מפאת העדר ראיות מספיקות, מפאת חוסר עניין לציבור, עיכוב הליכים וכיו"ב. סעיף 11 א' לחוק המרשם הפלילי קובע כי לא ימסר מידע על תיקים סגורים אלא לגופים המפורטים בתוספת השלישית. כאשר במקרה זה, בית המשפט אינו מן הגופים המפורטים בתוספת השלישית, וגם לא לשם הגנה במשפט פלילי, אין כל נפקות לשאלה האם עשוי להיות רלוונטי להגנת הנאשם. כאן המקום לציין כי כעולה מבש"פ 1408/14 למרות שישנן החלטות שקובעות כי חוק המרשם הפלילי אינו "מחסום בלתי עביר" מפני מסירת מידע אודות תיקים סגורים, הרי שאין זה מתיישב לא עם לשון החוק ולא עם תכליתו ולפיכך, אין למסור מידע בדבר תיקים סגורים. מידע אודות הרשעות ועונשים, הינו חלק מהמידע הכלול במרשם הפלילי, וזאת לפי סעיף 2 לחוק המרשם הפלילי ותקנות השבים. מנגד, מידע אודות מבד"ים ותיקים סגורים, אינו כלול במרשם הפלילי, אלא מצוי ברישומים משטריים הדרושים לצרכי המשטרה. (עניין בש"פ 1408/14). 33. אין לאפשר להגנה לדרוש ולקבל ראיות למטרות של דיג (Fishing expedition) מתוך תקווה ספקולטיבית או השערה אותה מעלה הנאשם, שבחומר המבוקש על ידו יש כדי לשמש תשתית מספקת להגדרת החומר שבמחלוקת כ"חומר חקירה": "שיימצא אולי בתיק מסוים חומר כלשהו שיעזור לה לגנח בו את המשטרה או את התביעה" (עניין הוזיל, 132). אלא שיש להצביע על יסוד של ממש להנחה, כי החומר אכן ישפיע על בירור האשמה המיוחסת לנאשם (בש"פ 6717/12 מדינת ישראל נ' אהרון, ניתן ביום 18.12.12): "במסגרת זו, חשיבות החומר המבוקש, להגנת הנאשם היא שאלה מרכזית שעל בית המשפט לשקול בדונו בחומר שאינו 'חומר חקירה' במובהק. כפי שנקבע, 'בבחינת הרלוונטיות של החומר לאישום, אין בית המשפט צריך להביא בחשבון אפשרות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין, ואל לו לתת ידו למסע דיג' שאין רואים את תכליתו המעשית. הביטוי שהשתרש בפסיקתנו מקדמת דנן כי 'אין חקר לתבונת סניגור ... הוא שובה לב אך גם תבונת הסניגור נשענת על נקודת אחיזה ממשית, ואינה בגדר מעשה קסמים. .. אכן, בשל מעמדה הרם של הזכות למשפט הוגן, בית משפט זה נוקט בגישה מרחיבה בהגדרת המונח 'חומר חקירה' כאשר הוא נדרש לבחון רלוונטיות של מסמכים מבוקשים ... יחד עם זאת, יש לתת את הדעת לכך כי '... הגישה המרחיבה אינה חסרת גבולות. הרחבה יתרה עשויה בנסיבות מסוימות להרחיב את היריעה שלא לצורך, ובכך ... לא תתרום להגנת הנאשם" (עניין אהרון, פסקאות 11-12, בש"פ 4109/13 מדינת ישראל נ' פביאן דה פאס, ניתן ביום 7.7.13). 34. עוד נקבע בפסיקה:

"כשעסקין בחומר שנראה לכאורה מרוחק מן האישום, עדיין עשוי להינתן משקל לחשיבות חומר זה להגנת הנאשם. בבחינה זו, אין להסתפק באפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין, ואין ליתן יד ל'מסע דיג', שאין רואים את תכליתו המעשית. יש צורך ביסוד של ממש להשערה של הנאשם כי החומר ישפיע על בירור האישום נגדו. יתרה מכך, ככל שהזיקה בין החומר הנדון לבין השאלות שבמחלוקת במשפט רחוקה יותר, והזיקה בין החומר לפוטנציאל ההגנה של הנאשם קטנה יותר, כך גובר המשקל הניתן לשיקולים אחרים, כגון הפגיעה שעלולה להיגרם לעדים, בהם לקורבנות ולצדדים שלישיים. באיזון זה, זכותו של הנאשם למשפט הוגן אמורה להכריע באיזון חזיתי מול השיקולים הנוגדים, אולם כאשר האפשרות של הפגיעה בזכותו רחוקה - כך גובר משקלם של השיקולים הנגדיים" (שם, בפסקה 9, וההפניות שם) בש"פ 3099/08 אברהמי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 23.2.09).

מן הכלל אל הפרט בכל הנוגע לבקשה מכוח סעיף 74 לחסד"פ:

35. מכאן לבחינה פרטית של בקשת המבקש מכוח סעיף 74 לחסד"פ:

א. גיליון הרישום הפלילי של עדת התביעה 1, המתלוננת, הגב' י ק, לרבות הפרוטוקולים וכתבי האישום בהן הורשעה. כאמור לעיל, המשיבה מסרה לידי המבקש העתק מהרישום הפלילי של המתלוננת. בנסיבות העניין, השאלה הנשאלת היא האם יש מקום להורות למשיבה למסור לידי המבקש העתק מכתב האישום בו הורשעה המתלוננת וכן מהפרוטוקולים.

יש לענות על שאלה זו בחיוב, ואסביר, ראשית, כתב האישום בגינו הורשעה המתלוננת, והדברים ידועים, הינו בגין עבירה שבוצעה כלפי המבקש בתיק שלפניי, חוק זכויות נפגע עבירה, התשס"א 2001 מתיר לנפגע עבירה לקבל לידי העתק מכתב האישום (סעיף 9 לחוק זכויות נפגע עבירה) ומשכך, לכל הפחות יש למסור לידי המבקש העתק מכתב האישום בעניינה של המתלוננת.

בכל הנוגע לבקשה לעיון בפרוטוקולים, הרי שזכות העיון בתיקי בית המשפט והיקפה זכו להסדר במסגרת תקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים), תשס"ג 2003 (להלן: "התקנות").

מסעיף 4(ד) לתקנות, עולה כי בבוא בית המשפט להכריע בבקשה לעיון, עליו לבחון את הבקשה, בשלושה שלבים: ראשית, האם העיון אסור על פי דין. במידה שהתשובה לשאלה זו היא שלילית, יש לשקול באופן מהותי (א) את עניינו של המבקש ואת עניינם של בעלי הדין ושל מי שעלול להיפגע כתוצאה מן העיון (ב) את סבירות הקצאת המשאבים הנדרשת לשם היענות לבקשה. בשלב שלישי, ככל שנעתר בית המשפט לבקשת העיון, רשאי הוא להתנות בתנאים וזאת לשם איזון בין הצורך בעיון לבין הפגיעה האפשרית העלולה להיגרם בשל העיון.

ביסוד ההכרעה בשאלת זכות העיון של מי שאינו בעל-דין בתיק בית-המשפט, בהתאם לתקנות, מונחות שתי מגמות יסוד: האחת, מגמה הבאה לאפשר לכל אדם לעיין בתיק בית-המשפט. בנוסף לאמור, קיים עקרון פומביות הדין, שהנו עיקרון חוקתי בשיטתנו (סעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה), עקרון זה מאגד בתוכו את חופש הביטוי ואת זכות הציבור לדעת. מעקרון הפומביות נגזרת גם זכות העיון, הזכות לעיין במסמכי בית-המשפט ואף הזכות לפרסם את תוכנם. עקרון פומביות הדין וזכות העיון אינם עקרונות בלתי מוגבלים, הם כפופים להגבלות תחיקתיות שונות המשקפות את האיזון שבין עקרון פומביות הדין וזכות העיון לאינטרסים אחרים. באופן עקרוני, יש לאפשר עיון בתיקי בית המשפט והחלטותיו אף למי שאינו צד להליך ואולם, פומביות הדין וזכות שהעיון שבגדרה - יחסיים.

הצורך באיזון בין פומביות הדין ובין זכויות אחרות בעלות מעמד חוקתי מוביל למסקנה שלפיה יש לבחון כל מקרה על פי נסיבותיו.

בית המשפט יבחן את עניינו בתיק של המבקש וככל שהחשיבות שבמסירת ההחלטה גוברים על ההגנה לגבי צדדים שלישיים יטה בית המשפט להתיר העיון. אין בחשיבות עקרון הפומביות כדי לפגוע בזכויות חוקתיות אחרות דוגמת הזכות לפרטיות.

בענייננו, לא מצאתי כי מסירת הפרוטוקולים שהתקיימו בעניינה של המתלוננת, יש בהם כדי לפגוע בזכותה לפרטיות ו/או לגבור על זכותו של המבקש, להגן על עצמו.

אשר על כן, אני מורה למשיבה למסור לידי המבקש העתק מכתב האישום והפרוטוקולים בעניינה של המתלוננת. ב. גיליון הרישום הפלילי של עד תביעה מס' 2, ט סטוטאמו ט, עיון בגיליון הרישום הפלילי של עד תביעה מס' 2, מעלה כי הוא כולל בתוכו רשימת תיקים סגורים בלבד. כאמור לעיל (ראו סעיף 32 ג' לעיל), אין למסור מידע בדבר תיקים סגורים לידי אחר ובנסיבות העניין, הבקשה למסירת גיליון הרישום הפלילי של עד תביעה מס' 2 - נדחית. ג. רשימת התלונות אשר הוגשו על ידי המתלוננת כנגד המבקש - לא הוצגה לעיוני רשימת התלונות שהוגשו על ידי המתלוננת כנגד המבקש ואינני יודע אם בנמצא אחת כזו. יחד עם זאת, אף מבלי צורך בעיון ברשימה שכזו, ומשחלק מטענות המבקש הינן כי המתלוננת מנסה ככל שביכולתה לטפול האשמות שווא כנגד המבקש, אני סבור כי יכול שיש ברשימה שכזו לסייע להגנת המבקש, ובנסיבות אלה אני נעתר לבקשה והמשיבה תמסור לידי המבקש את רשימת התלונות אשר הוגשו על ידי המתלוננת כנגד המבקש ויובהר, ככל שרשימה זו כוללת מידע בדבר תלונות שאינן קשורות למבקש, על המשיבה להשחיר חלקים אלה.

סעיף 108 לחסד"פ:

36. אין חולק כי החומר שגילויו מתבקש על ידי המבקש נהנה מחיסיון סטוטורי הקבוע בסעיף 50 (א) (א) לפקודת הראיות. המדובר בחיסיון יחסי.

בטרם אדרש לגופה של הבקשה, תחילה יש מקום לדון בטענת המשיבה לפיה המשבצת הנכונה לדון בבקשה מכוח סעיף 108 לחסד"פ הינה במסגרת המותב הדן בתיק העיקרי ולא במסגרת הליך על פי סעיף 74 לחסד"פ. סעיף 108 לחסד"פ קובע:

"בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל אחד אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו"

37. סעיף 108 לחסד"פ עניינו בעד המביא עמו מסמכים, משכך, סביר כי בקשה מכוח סעיף זה תידון בפני השופט הדן בתיק העיקרי, הוא אשר יכול לערוך האיזון בנושא הרלוונטיות של המסמכים לבין האינטרס של המתלון ובחינת החיסיון.

38. עיון בבש"פ 9305/08 פלוני נ' בית ספר מאמוניה לבנות, ניתן ביום 3.12.08 קובע כי יכול שבקשה מכוח סעיף 108 לחסד"פ תידון בפני שופט שאינו דן בתיק העיקרי:

"המסקנה מכך היא כי נקודת המוצא הינה שיש להביא בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ בפני השופט או ההרכב הדן בתיק. השופט או ההרכב יכולים לדחות את הבקשה אף מבלי לעיין בחומר המבוקש ואז לא יתעורר כל קושי (על בחינת הבקשה באופן דו שלבי ראו דברים שכתבתי בעבר: עדנה ארבל "המהפכה החוקתית במשפט הפלילי - האיזון שבין זכויות הנאשם, לבין זכויות קורבנותיו" ספר שמגר ב' 255, 274-276 (2003)). לעומת זאת, אם יחליט השופט או ההרכב הדן בתיק כי יש לעיין בחומר המבוקש על מנת להחליט בבקשה, הרי שבסמכותו יהיה להחליט גם האם הוא זה שידון בבקשה או שהיא תועבר לדיון בפני שופט תורן. במסגרת שיקול-הדעת שעל בית המשפט להפעיל ניתן למנות שיקולים שונים:

· היכרות בית המשפט הדן בתיק עם התיק ופרטיו. אין דומה עניין בו אך הוגש בו כתב אישום לבין עניין בו כבר נשמעו עדויות וההליך נמצא בעיצומו. ככל שהשופט מצוי בפרטי התיק יהיה פחות נכון ויעיל להעביר את הבקשה לשופט שאינו מצוי בפרטי התיק ולא מודע לכל היבטיו, דקויותיו והסוגיות שבמחלוקת. לשיקול זה ישנם שני היבטים: הן היבט מהותי- לפיו שופט המצוי בפרטי התיק יוכל להבין את כל השלכותיה ומשמעויותיה של הבקשה ולפיכך להחליט בה בצורה מושכלת יותר, נכונה יותר ואולי גם צודקת יותר; והן היבט מערכתי- לפיו יש לשקול את ההשלכות הכרוכות בלימוד התיק על-ידי שופט תורן שאינו מצוי בו, שעה שישנו שופט הדן בתיק ומצוי בכל פרטיו.

· החשש כי הנאשם בתיק ייפגע מעיון השופט הדין בתיק בחומר המבוקש. הדוגמא שהביא בא-כוחם של העוררים יכולה להמחיש עניין זה. בתיק אלימות מבקש הסנגור לעיין בתיק הרווחה של הנאשם לצרכי הגנתו. עם זאת, בתיק מצוי מידע לפיו הנאשם היכה את שתי נשותיו הקודמות. מובן כי חשיפתו של בית המשפט הדין בתיק לחומר זה יוצרת קושי. על הסנגור לשכנע את בית המשפט כי קיים חשש מעין זה בחומר המבוקש, אך מובן הוא שלא ניתן לדרוש מהסנגור לציין בדיוק איזה חומר הוא חושש שייחשף בפני בית המשפט, הן מאחר והחומר אינו מצוי בידיו, והן מאחר שחשיפתו על-ידי הסנגור בעל-פה עלולה לפגוע במטרתו של הסנגור כי חומר זה לא יובא לידיעת בית המשפט הדין באישום.

· סוגיית החיסיון. במקרה בו בית המשפט הדין בתיק העיקרי ממילא יצטרך לעיין בחומר המבוקש על מנת להחליט בבקשה להסרת חיסיון (למשל בהתאם לסעיף 45 לפקודת הראיות לפקודת הראיות), הרי שעל פניו אין היגיון להפריד בין שתי הבקשות שכן ממילא יאלץ בית המשפט לעיין בחומר זה (ראו עניין מצרי, פסקה 6). יודגש כי אלו הם שיקולים מנחים לדון בסוגיה, אך וודאי שאין המדובר ברשימה סגורה ועל כל מקרה להיבדק לגופו". 39. בבש"פ 8252/13 מדינת ישראל נ' שיינר, ניתן ביום 23.1.14 (להלן: "עניין שיינר"), קבע כב' השופט עמית, כי אין מצבו של המותב בתיק העיקרי, הנדרש ליתן החלטה לפי סעיף 108 לחסד"פ, כמצבו של המותב הדין בבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ. שהרי, המותב הדין בתיק העיקרי, כבר נדרש לחלק מהעדויות, הוא בקיא ברזי התיק והוא יכול להעריך טוב יותר את משקל החומר להגנת הנאשם.

40. בענייננו, בשל העובדה כי הבקשה הוגשה על ידי המבקש, שהינו הנאשם בתיק העיקרי, משהחומר הסוציאלי הועבר לעיוני ולאחר שאיזנתי את האינטרס של המבקש והן את האינטרס של המתלוננת, לשמירה על פרטיותה ככל הניתן, מצאתי לדון בבקשה מכוח סעיף 108 ולעיין בחומר הסוציאלי שהוגש בעניינה של המתלוננת. 41. לגופה של סוגיה;

"הדיסקרטיות והסודיות הן אבני הפינה של הקשר הטיפולי, מעין אקסיומה ביחסי מטופל-מטפל. יחסי האמון הכרחיים כדי שהמטופל יסכים להיחשף בפני המטפל, והחשיפה בתורה, הכרחית לשם איבחון והתערבות טיפולית. המטופל אינו רגיל לחשיפה של עולמו הפנימי, ונכונותו לחשוף את המעיק עליו, נושאים עליהם אינו מעז לדבר אף בינו לבין עצמו, מבוססת על ההנחה שהדברים יישארו בינו לבין המטפל. בשל האופי המיוחד של ההליך הטיפולי, הוא מצריך הגנת-יתר, על מנת שיתאפשר למטופל לחשוף את הרגשות הכמוסים והאינטימיים ביותר שלו, את הפחדים, המצוקות, הפנטזיות. לא בכדי המטופל מצפה כי יישמר סוד שיחו עם המטפל, אשר מצידו, מעודד את המטופל לחשוף מידע פרטי ואישי, לעיתים אינטימי ביותר, תוך הבטחה לשמור על סודיות. ההנחה היא כי הטיפולים לא יינתנו כדבעי, אם המטופל לא יוכל לחשוף בפני המטפל באופן חופשי את צפונותיו. האמון שנוצר אצל המטופל, אשר שם מבטחו בכך ש"הסודיות מובטחת", היא קריטית כדי כך, שבלעדיה אין תקומה לקשר העדין והמורכב ביחסי מטפל-מטופל". (עניין שיינר לעיל) וכן שבירת החיסיון ביחסי מטפל-מטופל בבריאות הנפש, יורם א. צדיק, פסיכולוגיה ומשפט, רפואה ומשפט, גיליון מס' 38 - יוני 2008).

42. החלטה זו עניינה בקשת המבקש למסירת ראייה על ידי עובדת סוציאלית, כאמור לעיל, בהתאם להוראות סעיף 50 א (א) לפקודה הראיות.
43. לאחר עיון בבקשה, בתגובה ולאחר שמיעת הצדדים, ולא בלי התלבטות, החלטתי שלא להיעתר לבקשת המבקש להסיר את החיסיון.
44. סעיף 49 לפקודת הראיות קובע כי על המידע שגילוי מתבקש על ידי המבקש, חל חיסיון סטטוטורי של מטפל - מטופל.
45. סעיף 50 א (א) לפקודה הראיות דן בחיסיון עובד סוציאלי. החיסיון הינו יחסי וההחלטה האם להותיר את החיסיון על כנו או להסירו שכן גילוי האמת ועשיית הצדק עדיפים נתונה בידי בית המשפט.
- זו לשון הסעיף:
- 50א. (א) עובד סוציאלי כהגדרתו בחוק העובדים הסוציאליים, תשנ"ו-1996, אינו חייב למסור ראייה על דבר הנוגע לאדם שנוזק לשירותו והדבר הגיע אליו תוך עיסוקו כעובד סוציאלי והוא מן הדברים שלפי טיבם נמסרים לעובד סוציאלי בדרך כלל מתוך אמון שישמרם בסוד, אלא אם כן ויתר האדם על החיסיון או שבית המשפט מצא כי הצורך לגלות את הראייה לשם עשיית צדק עדיף על הענין שיש שלא לגלותה.
- (ב) הוראות סעיף קטן (א) יחולו גם לאחר שחדל העד להיות עובד סוציאלי.
- (ג) נטען חיסיון לפי סעיף זה, יהיה הדיון בדלתיים סגורות; החליט בית המשפט לשמוע את העדות, רשאי הוא לשמעה בדלתיים סגורות.
46. מטרת החיסיון הינה מתן אפשרות למטופל לשוחח בחופשיות עם הגורם המקצועי המטפל בו: רופא, פסיכולוג, עובד סוציאלי, מבלי לחשוש כי מידע זה יגיע לגורמים חיצוניים: "ההנחה היא שאם המטופל לא יוכל להתבטא בחופשיות בפני הרופא/ הפסיכולוג/ העובד הסוציאלי, השירות שינתן לו לא יהיה אפקטיבי" (י' עמית, "קבילות, סודיות, חיסיון ואינטרסים מוגנים בהליכי גילוי במשפט האזרחי - ניסיון להשלטת סדר" ספר אורי קיטאי 284, 247 (תשס"ח).
47. יתכנו מקרים בהם בית המשפט יגיע למסקנה כי הצורך בגילוי הראייה לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שלא לגלותה (ראו: ב"ש (חי) 4113/02 מדינת ישראל נ' ממן אליהו, ניתן ביום 10.9.02), ובמקרים מעין אלו, יורה על הסרת החיסיון. ואולם, בתי המשפט קבעו לא אחת, כי בית המשפט יעשה שימוש זהיר באפשרות זו, כדי שלא לעקר את החיסיון מתוכן.

"... על בית המשפט הדין בבקשה להסרת החסיון לדון בה בזהירות יתר, תוך איזונים הנבחנים בכל מקרה לגופו... בהתחשב ברגישות החומר ובפגיעה בזכותה של המתלוננת לפרטיות על בית המשפט לדון בהסרת החסיון לאחר ששמע את עמדת המתלוננת..." (בש"פ 8555/06 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 9.11.06 (להלן: "פלוני - עליון")).

ובהמשך פלוני - עליון נקבע עוד:

"המטפל פותח בפני המטפל את סגור ליבו, וחושף בפניו את תחושותיו וחיותיו האינטימיות ביותר. פתיחת גבולות החיסיון בכל מקרה שהמטפל חשף בפני המטפל דברים שחווה ביחס להשתלשלות האירועים, משמעה פגיעה ביכולתו או ברצונו של מטפל לדבר באופן חופשי עם מטפלו, שכן לעולם יקנן בו החשש כי סודותיו הכמוסים ביותר יהפכו לנחלתם של אחרים. עלול להיות בכך כדי לפגוע במערכת היחסים הרגילה בין המטפל למטפל, ואף באפקטיביות הטיפול כולו, ולהרתיע נפגעי עבירה מפני פניה לטיפול או מפני הגשת תלונה".

48. בבר"ש 1066/15 מדינת ישראל נציבות שירות המדינה נ' פנחס סירוטה, ניתן ביום 24.3.15 נקבע כי שונים הם פני הדברים כאשר מתבקשת הסרת החסיון לשם ביסוס גרסת המדינה והרשעת הנאשם, לבין מצב בו הנאשם עותר להסרת החסיון. בענייננו, המבקש עותר להסרת החסיון ופגיעה בפרטיות המתלוננת על מנת להגיע לחקר האמת, ואולם, הסרת החסיון תעשה כחריג שבחריגים תוך הנמקה ראויה ובהתחשב בנסיבותיו של כל מקרה לגופו.

49. בעניין זה מצאתי להפנות לדברי כב' השופט י' עמית כפי שנכתבו בת.א. (מחוזי חיפה) 995/05 פלוני נ' מיקוד אבטחה שמירה שירותים ונקיון בע"מ, פסקה 17 (2007) (להלן: "פלוני - חיפה"):

"ספק אם בעולם הטיפול קיימת מודעות לכך, שבית המשפט רשאי להחליט על הסרת החסיון לצורך הליכים משפטיים, אם בפלילי ואם באזרחי... נשווה נגד עינינו את המטפל או המטופלת, המגלה אוזנו של המטפל על רגשותיו, חולשותיו, על יחסו לסובבים אותו, על תחושותיו כלפי בת זוגו, על חיי המין שלהם, על מערכות יחסים שקיים מחוץ לקשר הנישואין, וכיו"ב עניינים אינטימיים הרגישים ביותר שסיפר למטפל. כל

אלה עשויים למצוא דרכם לתיק בית המשפט... הסרת החסיון כעניין שבשגרה במסגרת הליכי בית המשפט, עשויה לפגוע קשות במהלך הרגיל של הטיפול, הנמתך חשש של המטפל שדברים שייאמרו ישמשו בעתיד נגדו או שייחשפו ביום מן הימים לעיני זרות, והנמתך החשש של המטפל לכידברים שייחשפו על ידו, עשויים ביום מן הימים לשמש כנגדו, ושמה גם לפגוע בפרטיותו של המטפל".

50. ייתכן כי אדם שפנה לטיפול נפשי יצטרך להביא בחשבון שאם בעתיד ירצה להגיש תביעה או שמא דברים שימסרו על ידו במהלך הטיפול יועברו לרשויות המדינה ויכול שיהא חשוף להליכים משפטיים או חקירתיים וייקרא להעיד או למסור את התיק הטיפולי.

51. מטרת החסיון הינה להגן על המתלוננת, המטופלת, החסיון נועד להבטיח כי השיחה לא תהפוך לנחלת הרבים עקב חיוב המטפל להעיד על תוכנה או למסור פרטים. הדברים החסויים ניתנו תוך אמון שישמרו בסוד.

52. עיון בפקודה מראה כי המחוקק מעדיף את האינטרס של חסיון הראיה על פני עקרון עשיית צדק (בג"צ 447/72 ישמחוביץ נ' ברוך ואח', פ"ד כז (2), 253, 259). אולם כאמור, בית המשפט הוא שיחליט בסופו של יום, האם יש להסיר את החסיון וזאת לאחר שישקול את מידת הצורך על פני האינטרס של שמירת הסודיות.
53. "לא כל מה שיצא מפיו או תחת עטו של מתלונן הוא חומר חקירה קביל ורלבנטי", שכן גישה גורפת כזו פוגעת יתר על המידה בזכויותיהם של מתלוננים כבני אדם וכנפגעי עבירה" (בש"פ 7995/05 להב נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (השופטת- כתארה אז- ביניש)).
54. הסרת החיסיון מעל ההליך הטיפולי יכול שתביא לפגיעה של ממש במטופל, שעה שהלה יחשוש לחשוף את צפונות נפשו בפני המטפל ולקבל מזור ראוי והכלה של קשייו ומצוקותיו.
- מן הכלל אל הפרט בכל הנוגע לבקשה מכוח סעיף 108 לחסד"פ:
55. מכאן לבחינה פרטית של בקשת המבקש מכוח סעיף 108 לחסד"פ; בענייננו, בתיק החקירה אשר נמסר לידי המבקש קיימים שני מסמכים שנרשמו על ידי העובדת הסוציאלית המטפלת במתלוננת, הראשון מיום 8.3.16 והשני מיום 19.9.16, מסמך אשר נמסר לחוקר צחי רומנו בעניין התיק שלפניי.
- בעקבות מכתבים אלו, תזומן העובדת הסוציאלית לבית המשפט כעדת תביעה.
56. לאחר עיון במסמכים אלו כמו גם בתיק הסוציאלי של המתלוננת, ולמרות שנקודת המוצא היא גילוי רחב של חומר חקירה, גם כזה שיש בו כדי לפגוע בפרטיות מתלונן ו/או נפגע עבירה, מצאתי כי ניתן להסתפק במסמכים אלו ואין כל מקום ו/או צורך לחשוף את התיק הסוציאלי כולו.
57. בנסיבות העניין הבקשה למסירת התיק הסוציאלי של המתלוננת לידי המבקש נדחתה.
58. החומר שנמסר לעיוני על ידי המשיבה ימסר לידי נציג המשיבה.
59. התיק הסוציאלי יוחזר ישירות לידי העובדת הסוציאלית.
60. המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.
- ניתנה היום, י"א שבט תשע"ז, 07 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.